

БЕРНАР ВЕРБЕР

НИЕ, БОГОВЕТЕ



Clibri

Bernard Werber

NOUS, LES DIEUX

© Editions Albin Michel – Paris 2004

© Георги Ангелов, превод

© Стефан Касъров, художник на корицата

ИК „Колибри“, 2011

ISBN 987-954-529-935-3

Предговор

Ами ако не най-изтънчените, а най-жестоките цивилизации са оставили отпечатък върху историята на човечеството?

Ако се поровим, ще видим, че изчезналите култури не са непременно най-слабо развитите. Достатъчно е било някой вожд наивно да повярва на обещанието за мир на врага или някой каприз на времето да преобърне хода на битката, за да пропаднат съдбините на цял един народ. После хронистите на победителите пренаписват, както им е угодно, миналото на победените, за да оправдаят унищожаването им. После слагат край на дискусията с максимата: „Горко на победените!“, с цел да освободят от угризения бъдещите поколения. А Дарвин дори намери научна обосновка за кланетата със своята теория за „естествения подбор“ и „оцеляването на най-приспособените“.

Ето как е сътворена човешката история – върху масови гробове и забравени предателства.

Кой е бил свидетел? Кой знае истината?

Намерих един-единствен отговор: бог или боговете, стига, разбира се, той или те да съществуват.

Опитах да си представя тези притихнали свидетели. Богове, които внимателно наблюдават пълчищата хора така, както ентомолозите наблюдават мравките.

Ако съществуват богове, какво образование са получили те? Всичко търпи развитие. Как са преминали от младостта към зрялата възраст? Как действат те? Защо се интересуват от нас?

Потърсих отговорите в свещените текстове – от тибетската „Книга на мъртвите“ до египетската „Книга на мъртвите“, минавайки през шаманизма и разказите за Сътворението на народите от петте континента. Техните текстове много рядко си противоречат. Сякаш съществува някаква всеобща представа за висшите сили и за правилата на космическата игра.

Между философията и науката винаги е имало противопоставяне, но според мен те могат да бъдат обединени от така наречената светска духовност. При нея са по-важни въпросите, а не отговорите.

За останалото дадох воля на въображението си.

За мен „Ние, боговете“ е естествено продължение на „Танатонавтите“ и „Империята на ангелите“. След завладяването на Рая и откриването на света на ангелите, логично е следващото ниво на еволюция да бъде светът на боговете...

Ето защо тук отново ще срещнете Микаел Пенсон, странния му приятел Раул Разорбак, Фреди Майер, Мерилин Монро, всички бивши танатонавти и бивши ангели, обединени под лозунга „Любовта за меч, хуморът за щит“. Потопих се в този въображаем свят като в сън наяве. През нощта продължавах да преживявам някои сцени.

Работих под звуците на музиката на различни филми, най-вече „Властелинът на пръстените“, „Дюн“ и „Джонатан Ливингстън Чайката“. От класиката слушах деветте симфонии на Бетовен, Моцарт, Григ, Дебюси, Бах, Самуел Барбър и „Симфония на планетите“ на Густав Холст. От рок музикантите избрах Майк Олдфийлд, Питър Гейбриъл, „Йес“, „Пинк Флойд“.

Издателят ми се въодушеви от идеята за сътворяване на един свят. Така се родиха повече от хиляда страници, събрани в три тома.

В края на своите търсения моят герой среща Създателя на Вселената. Може би тогава и вие ще си зададете въпроса: „Какво щях да направя, ако бях на мястото на Бог?“

Бернар Верб

„Защото ти затова си и доведен тук,

за да ти покажа *това*.“

Иезекиил, 40

„Тези, които не разбраха миналото,

тези, които не разбраха миналото на

човечеството като цяло,

тези, които не разбраха собственото

си минало в частност,

те ще бъдат осъдени да го възпроизведат.“

Едмон Уел

*Енциклопедия на относителното
и абсолютното знание, том*

Лабораторен хамстер казва на свой събрат:

„Дресирах учения. Щом натисна

този бутон, той ми носи семки.“

Фреди Май

1. ЕНЦИКЛОПЕДИЯ: В НАЧАЛОТО

...Нищо.

В началото нямаше нищо.

Никакъв проблясък не нарушаваше тъмнината и тишината.

Навсякъде бе Небитие.

Бе царството на първата сила.

Силата „Н“: неутралната сила.

Но Небитието мечтаеше да стане нещо.

Тогава насред безкрайното пространство се появи една бяла перла: Космическото яйце, носител на всички възможности и всички надежди.

Яйцето започна да се пропуква...

Едмон Уелс,

Енциклопедия на относителното
и абсолютното знание, том V

2. КОЙ СЪМ АЗ?

Някога бях смъртен.

После бях ангел.

А сега какъв ще стана?

3. ЕНЦИКЛОПЕДИЯ: В НАЧАЛОТО (продължение)

...И Космическото яйце избухна.

Това се случи в година 0, месец 0, ден 0, 0 часа, 0 минути, 0 секунди.

Втората сила разби черупката на първичното яйце на двеста осемдесет и осем парчета.

Силата „Д“, силата на делението.

От експлозията избликнаха светлина, топлина и огромна струя прах, които се разпространиха като блестящ прашец из мрака.

Роди се Новата вселена.

Частиците се разпространяваха, танцувайки под симфонията на времето, което започна да тече...

Едмон Уелс,

Енциклопедия на относителното
и абсолютното знание, том V

4. ПРИСТИГАНЕ

Летя. Аз съм чист дух и цепя пространството със скоростта на мисълта. Напуснах империята на ангелите, но за да отида къде?

Рея се плавно. Пред мен има някаква светлинка. Тя омайва душата ми. Чувствам се като пеперуда, привлечена от пламък.

В звездната пустош откривам една самотна планета. Планета с две слънца и три луни. Душата ми прекосява атмосферата ѝ и повърхността ѝ ме поема. Падам.

Изненада: вече не съществува подемна сила. Гравитацията ме зове. Долу океанът приближава, лети срещу мен.

По време на спускането придобивам плътност. Кожата ми става непрозрачна – най-напред ходилата, после краката, накрая ръцете и лицето. На мястото на прозрачната обвивка се появява розова, непрозрачна кожа.

Пръстите на краката ми поемат удара. С оглушителен грохот разбивам тюркоазеното огледало. Под водата съм. Тук е студено, лепкаво, неприятно. Не мога да си поема дъх. Задушавам се. Какво става? Липсва ми... въздух.

Боря се. На всяка цена трябва да достигна повърхността. Солената вода смъди в очите ми. Стискам клепачи. Мятам се бясно. Най-накрая изплувам и облекчено поемам огромна глътка въздух.

Дишам! Първоначално изпитвам паника, после усещането става почти приятно. Изпразвам дробове и отново ги изпълвам с въздух.

Вдишване, издишване. Напомня ми за първата глътка въздух при последното ми човешко раждане. Въздух, тази изначална дрога, без която не можем. Алвеолите на дробовете ми се издуват като малки мехове. Отварям очи и виждам небето. Искане ми се да полетя нагоре, към облаците, но оставам в плен на тежестта.

Усещам плътта около душата си и тя ми тежи. Усещам твърдостта на костите си, чувствителността на кожата си и ме пронизва ужасна мисъл. Потрепервам.

Вече не съм ангел. Нима отново съм станал „човек“?

5. ЕНЦИКЛОПЕДИЯ: В НАЧАЛОТО (продължение)

...Бяха изминали едва няколко секунди, а вече някои частици се струпваха, тласкани от третата сила. Силата „К“, силата на копулацията.

Неутроните, които представляваха неутралната сила, се свързаха с Протоните, с положителен заряд, за да образуват ядро. Електроните, с отрицателен заряд, се завъртяха около ядрото, за да му придадат съвършено равновесие.

Трите сили бяха открили заедно мястото и разстоянието, за да образуват едно по-сложно цяло, първо изражение на силата на копулацията: Атома. В този момент енергията се бе превърнала материя. Това бе първият еволюционен скок.

Но материята мечтаеше да достигне по-висш стадий. Тогава се появи Животът. Той представляваше нов експеримент за Вселената и тя бе вписала в сърцето си следите от трите сили (Деление (сливане), Неутралност (разделение) Копулация (неутралност)), които я съставляваха. Така Вселената разкри трите им инициала: Д.Н.К.

Едмон Уелс,

Енциклопедия на относителното
и абсолютното знание, том V

6. В ПЛЪТ

Колко е трудно отново да станеш материално същество, след като си бил чист дух. Тежи. Бях забравил. Вътре в плътта чувствам мърдането на нерви, тръбички, бълбукащи торбички. Усещам биенето на сърцето, слюнката освежава гърлото ми. Преглъщам. Съвсем новото ми чене ще се откачи от прозявката. Продължавам да кашлям.

Усещам челюстта си. Попипвам се. Да, наистина съм снабден с тяло, точно както когато бях смъртен човек на Земята. И вече чувам с ушите, а не с душата си.

Тъй като вече не мога да летя, плувам. Какво мъчително средство за придвижване! Бавно и изтощително. Най-сетне в далечината съзирам остров.

7. ЕНЦИКЛОПЕДИЯ: В НАЧАЛОТО (край)

...Но Животът не бе завършек на експеримента на новородената Вселена. Самият Живот мечтаеше да достигне по-висш стадий. Тогава започна да се размножава, да се дели, да опитва различни форми, цветове, температури и поведения. И така, докато след дълго лутане Животът откри идеалната ниша да продължи еволюцията си.

Човекът.

Той бе изправен на вертикален скелет, състоящ се от двеста и осем кости, и представляваше слой мазнина, мрежа от вени и мускули, обвити в плътна и еластична кожа. Освен това в горната си част бе оборудван с изключително способна централна нервна система, свързана със зрителни, слухови, осезателни, вкусови и обонятелни приемници.

С помощта на Човека Животът можеше да открие Разума. Човекът израсна, размножи се, сблъска се с останалите животни и със себеподобните си.

Отначало той се Делеше от тях.

После стана Неутрален.

Накрая влезе в Коалиция с тях.

Но Животът мечтаеше да достигне друг, по-висш стадий. Следващият експеримент можеше да започне: приключението на Съзнанието.

То продължаваше да бъде подхранвано от трите изначални енергии:

Деление,

Неутралност,

Коалиция.

Едмон Уелс,

Енциклопедия на относителното
и абсолютното знание, том V

8. ОСТРОВ

Стигам до брега. Боли ме навсякъде. Всички кости. Всички мускули. Всички сухожилия. Рухвам, изтощен от дългото плуване. Студено ми е и кашлям. Надигам глава и се оглеждам. Намирам се на плаж с жълт и фин пясък. През гъстата мъгла виждам само стъблата на кокосови палми. По-далеч, при прибоя, различавам стръмно спускащи се към водата скали. Чувствам се слаб и объркан; потрепервам. И отново ме пронизва въпросът, който ме вълнува цял живот: „Какво всъщност правя тук?“

Внезапно до мен достигат уханията на море и растителност. Бях забравил, че с носа може да се усеща. Обгръщат ме хиляди миризми. Топлият въздух е наситен с йод, с аромата на цветя, цветен прашец, трева и пяна. Също и на кокосов орех, ванилия и банан. Тези ухания съдържат някаква сладникава нотка, може би на папрат.

Отварям широко очи. Намирам се на остров на една самотна планета. Не виждам никаква друга земя на хоризонта. Нима растенията са единствената форма на живот?

На въпроса ми отговаря една мравка, която се изкачва по крака ми. Сама е. Вземам я на пръста си и я поглеждам отблизо. Тя размахва антенките си, за да разбере какво ѝ се случва, но аз знам, че различава само една огромна розова форма.

– Къде сме?

При звука на гласа ми антенките ѝ се изправят. За нея аз съм някаква прохладна планина, чийто дъх влудява обонятелните ѝ рецептори.

Оставям обратно мравката на пясъка и тя побягва на зигзаг. Учителят ми Едмон Уелс бе специалист по тези насекоми. Може би щеше да ме научи как да общувам с тях. Но тук съм сам.

В този момент силен вик разцепва въздуха. Човешки вик.

9. ЕНЦИКЛОПЕДИЯ: ПРЕД НЕИЗВЕСТНОТО

Човекът най-много се плаши от Неизвестното. Веднага щом разпознае Неизвестното, дори то да е лошо, той се чувства успокоен. Но да „не знае“ – това отприщва въображението му. Тогава у всеки се появява вътрешният му демон, неговото „най-лошо“. И понеже смята, че е изправен пред мрака, той се сблъсква с фантазмагоричните чудовища на собственото си подсъзнание. Но именно когато човешкото същество среща ново, непознато явление, съзнанието му действа на най-високо ниво. Той е внимателен, буден. С всичките си сетивни способности се опитва да разбере, за да преодолее страха. В себе си открива неподозирани възможности. Неизвестното едновременно предизвиква и омайва Човека. Кара го да се страхува, но и да се стреми към него, тъй като той иска да види дали мозъкът му ще успее да се приспособи. Докато дадено нещо не е назовано, то крие предизвикателство за човечеството.

Едмон Уелс,

Енциклопедия на относителното
и абсолютното знание, том V

10. ПЪРВА СРЕЩА

Викът идва от високите скали. Втурвам се натам, едновременно разтревожен и успокоен от човешкото присъствие. Тичам с всички сили, изкачвам склона и задъхан стигам до скалистия нос.

Там лежи проснато по корем тяло. Някакъв човек, облечен в бяла тога. Приближавам се и го обръщам. На гърдите му все още дими рана от изгорено. Сбръчканото му лице е покрито с бяла брада. Озадачен съм, познат ми е. Виждал съм го в книги, речници, енциклопедии. И изведнъж се сещам: Жул Верн.

Налага се да преглътна няколко пъти, докато слюнката овлажни гласните ми струни и ми позволи да заговоря:

– Вие сте...

Говоренето продира гърлото ми.

Човекът ме сграбчва за ръката и прошепва с безумен поглед в очите:

– В НИКАКЪВ СЛУЧАЙ... не отивайте... ГОРЕ!...

– Къде не трябва да отивам?

Той се надига с мъка и посочва, доколкото виждам през мъглата, неясните очертания на някаква планина.

– ...НЕ ОТИВАЙТЕ ТАМ ГОРЕ!

Трепери. Пръстите му се сгърчват около китката ми. Погледът му се втренчва в мен, после се отклонява към някаква точка над рамото ми, а лицето му изразява безкраен ужас.

Обръщам се, но различавам единствено леко полюшващи се на вятъра кокосови палми, полускрити зад воалите на мъглата. Внезапно като че ли огромната заплаха му вдъхва нови сили, той се изправя със скок, хуква към ръба на скалата и се опитва да скочи в бездната. Втурвам се след него и успявам да го хвана с една ръка точно преди да политне.

Съпротивлява се, дори ме ухапва, за да го пусна. Държа се здраво, а с другата ръка го издърпвам за тогата. Изненадан от упорството ми, той ме поглежда за миг и се усмихва горчиво. Белият плат неумолимо се къса. Искам да го задържа, но чувам единствено приглушения звук от удара на тялото му във влажния пясък. В сгърчените ми пръсти е останало парче плат.

Там долу, като потрошена кукла, лежи Жул Верн.

Изправям се бавно и обхождам с поглед околността, която толкова го е уплашила. Напразно. Виждам единствено редица стъбла, полюшвани от вятъра палми, гъста мъгла и в далечината,

може би, някаква планина.

Нима богатото въображение му бе изиграло лоша шега?

С мъка се спускам надолу по скалата наред все по-неподвижния и горещ въздух. Когато стига до плажа, за моя най-голяма изненада тялото на писателя е изчезнало. Останали са само отпечатък в пясъка и като че ли пресни следи от конски копита.

Още не съм се съвзел от изненадата, когато се случва нещо още по-странно. Вниманието ми е привлечено от пърхане на крила над мен. Нещо хвъркато изниква от булото на мъглата и замръзва пред лицето ми. Отблизо виждам, че крилатото създание не е птица, а миниатюрна девойка с големи крила на пеперуда – флуоресцентно син монарх – от които излизат дълги черни издатини.

– ...Ъъ... Добър ден – проронвам.

Тя ме оглежда настойчиво и поклаща изненадано глава. Има големи зелени очи, лунички и дълга рижа коса, вързана със сплетена трева. Продължава да пърха край ушите ми и да ме изучава, като че ли никога преди не е виждала такъв като мен.

Усмивва ми се и аз отвърщам на усмивката ѝ.

– Ъъ... Хъм... Разбирате ли, като ви говоря?

В отговор момичето пеперуда отваря уста и показва тънък и заострен, яркочервен, подобен на дълга лента език. Внимателно тръсва огнената си коса, но когато понечвам да приближа пръст до лицето ѝ, с един мах на крилата побягва.

Хуквам след нея, спъвам се на режещите камъни и се просвам в цялата си дължина. Китката ми е раздрана от лоша рана.

Остра болка. Различна от онази, която прогаряше очите ми в солената вода, или от другата, която мъчеше лишените ми от въздух дробове. Кървя. Учудено наблюдавам как тъмночервената кръв се стича по светлорозовата ми кожа.

Бях забравил колко е болезнено... да боли. Спомням си всички моменти, когато, като човешко същество, тялото ми страдаше. Враснали нокти, кариеси, афти, възпаления, ревматизъм... Как съм могъл да понеса толкова страдания? Вероятно защото тогава не съм знаел, че съществува живот без болка. Но сега, след като бях опознал благоденствието на чистия дух, болката ми се струва непоносима.

Момичето пеперуда бе изчезнало сред високите дървета в мъглата.

В какъв свят съм попаднал?

А АКО СМЕ САМИ ВЪВ ВСЕЛЕНАТА?

Веднъж ме споходи следната странна мисъл: „А ако сме сами във Вселената?“ Дори най-големите скептици сред нас хранят смътната надежда, че съществуват извънземни хора, и ако ние, земното човечество, се провалим, някъде другаде, може би много далеч, други разумни същества ще успеят. И това носи утеха... А ако сме сами? Наистина сами? Ако в безкрайното пространство не съществува нищо друго живо и разумно? Ако всички планети са като тези в Слънчевата система... твърде студени или твърде горещи, съставени от газова магма или скални агломерати? Ако човешкият експеримент е просто поредица от случайности и съвпадения, толкова необикновени, че не биха се случили никъде другаде? Ако е просто едно уникално и неповторимо чудо? Това би означавало, че ако ние се провалим, ако унищожим планетата си (а отскоро можем да го сторим с помощта на атома, като замърсяваме природата и т.н.), няма да остане нищо друго. Може би след нас „the game is over“^[1] и няма да можем да играем отново. Може би сме последната надежда. В такъв случай грешката ни би била огромна. Мисълта, че извънземните не съществуват, е доста по-смущаваща от тази, че съществуват... Какво главозамайване. И същевременно каква отговорност. Вероятно това е най-подривното и най-древното послание: „Може би сме сами във Вселената и ако се провалим, никъде нищо повече няма да съществува.“

Едмон Уелс,

Енциклопедия на относителното
и абсолютното знание, том V

12. СРЕЩИ

Трябва да открия момичето пеперуда. Навлизам в гора от кокосови палми и пирен, която става все по-гъста. Съвсем наблизко, внезапно долавям някакво шумолене и се вцепенявам. Насред разпокъсаната мъгла забелязвам същество с човешки торс и крайници на кон.

Създанието е кръстосало ръце, има решително изражение, а на тила му се вее черна грива, прилична на шал. Човекът кон внимателно тръгва към мен и разтваря ръце като за прегръдка. Отстъпвам бързо. От ноздрите му излиза пара, изправя се с цвилене на задните си крака и забива с юмруци по гърдите си. Излъчва едновременно човешка и животинска мощ. Започва да рие с копито земята, подобно на готвещ се за нападение бик, и тогава побягвам с все сили. Тежкият галоп обаче ме застига. Човекът кон ме улавя. Две космати ръце ме обгръщат, той ме вдига, притиска ме към себе си и ме отнася. Явно не го трогват нито виковете, нито отчаяните ми ритници, той препуска в галоп. Вися на десетина сантиметра от земята и усещам как папратите ме шибат по глезените.

Прекосяваме заедно палмовите гори и стигаме до една широка поляна, от която тръгва стръмна пътека. Поема по нея, без да ме изпуска. Препускаме дълго. Наоколо се редуват гори, равнини, малки езера, край които се издигат криви дървета.

В края на пътеката излизаме на обширно плато. В средата се вижда нещо като голям бял град, опасан в квадрат от мраморни стени, високи няколко метра. Отстрани го притискат два хълма, които скриват цялата околност. Насред мъглата се вижда единствено подножието на някаква планина.

На бялата стена се откроява позлатената арка на градската порта, отстрани на която се издигат две огромни колони – едната бяла, другата – черна. Това е краят на пътуването ни.

Човекът кон ме пуска на земята, хваща ме за ръка и няколко пъти удря внушителното чукче о крилото на портата. Не след дълго вратата бавно се отваря. На прага стои брадат мъж с шкембе висок над два метра. Облечен е в бяла тога, на главата си носи лозов венец. Няма нито крила на пеперуда, нито конски копита. Като изключим гигантския му ръст, човекът изглежда съвсем „нормален“.

Гледа ме подозрително.

– Вие ли сте „Този, когото очакваме“? – пита ме той.

Най-сетне едно говорещо същество, с което мога да общувам.

Гигантът добавя развеселено:

– Във всеки случай виждам, че сте... гол. – Той навежда очи.

Бързо закривам с ръце гениталиите си, а човекът кон избухва в смях, също като появилото се изневиделица момиче пеперуда. Макар да не говорят, поне разбират какво казвам.

– Тук няма изисквания за официално облекло, но все пак не сме нудистки клуб. – Изважда от една торба бяла туника и тога и ми показва как да ги облека. Трябва да увия два пъти плата около тялото си, а останалата част да праметна през рамо.

– Къде съм?

– На мястото на Последното посвещение. Наричаме го Еден.

– А градът?

– Това е столицата. Нея наричаме Олимпия. А вие как се казвате? Всъщност как се казвахте, когато имахте име?

Вярно, че преди да стана ангел, бях смъртен. Пенсон. Микаел Пенсон. Пол мъжки, женен, с деца. Починал, защото един „Боинг“ се разби в дома му.

– Микаел Пенсон.

Гигантът задрасква квадратче в някакъв списък.

– Микаел Пенсон. Чудесно. Вила №142 857.

– Преди това бих искал да знам какво точно правя тук.

– Вие сте чирак. Тук сте да усвоите най-трудния занаят.

Вижда недоумението ми и уточнява:

– Не беше много просто да сте ангел, нали? Е, знайте, че има и по-трудни неща. Например задача, която изисква талант, сръчност, творчество, интелигентност, проникателност, интуиция... – Гигантът говори почти шепнешком. – Бог. Вие сте в царството на боговете.

Естествено, предполагах, че съществуват и по-висши същества от ангелите, но не и че някога ще стана... бог.

– Това се учи, разбира се. Засега сте просто бог чирак – уточнява събеседникът ми.

Значи сега не съм точно човек, както реших при вида на плътската ми обвивка. Навремето Едмон Уелс ми обясни, че Елохим – еврейското име на Бог – всъщност е в множествено число. Парадоксално, първата монотеистична религия обозначава единствения си бог с множествено число.

– А вие кой сте?

– Обикновено ме наричат Дионис. Някои погрешно ме описват като бог на празненствата и пиенето, на лозата и оргиите. Лъжи и измами. Аз съм бог на свободата. Но в хорските представи свободата е нещо подозрително и лесно я свързват с разпуснатостта. Аз съм много древен бог и проповядвам свободата да изразяваме най-доброто от себе си. Някои ме смятат за развратник, но какво да се прави.

Той въздъхва, взема зърно грозде и го лапва.

– Днес е мой ред да посрещам новодошлите, защото освен всичко друго преподавам в Школата за богове. Иначе казано, аз съм бог наставник.

Увенчан с лозова клонка гигантски бог наставник, пърхащо във въздуха момиче пеперуда, потропващ човек кон... Къде съм попаднал?

– На скалите на брега станах свидетел на престъпление.

Дионис ме поглежда любезно, но без особен интерес.

– Успяхте ли да идентифицирате жертвата? – пита ме той.

– Мисля, че беше Жул Верн.

– Жул Верн? – повтаря той и поглежда в списъка си. – Жул Верн... А, да, писателят фантаст от XIX век. Подранил е, много е подранил... А и е много любопитен. Да знаете, че любопитните често си навличат проблеми.

– Проблеми ли?

– Не бъдете и вие любопитен. Знам, че заради големия брой ученици в този випуск ще ни е трудно да наглеждаме всички. Засега вървете в покоите си, тоест – вилата си. Там ще сте си у дома.

Толкова отдавна нямах „у дома“.

– В Еден нощите са хладни, а също и утрините. Съветвам ви да се настаните още сега. Вила 142 857. Херувимчето с удоволствие ще ви придружи. Не е далече, но ако сте уморен, можете да поизползвате конските кентавъра.

Момиче пеперуда, което е „херувим“, човек кон – „кентавър“; всички тези кръстоски между хора и животни са химери. Просто химери. Напомнят ми за „Островът на доктор Моро“, където един откачен учен кръстосва хора и зверове.

– Предпочитам да ида сам. Къде се намира?

– Тръгнете по голямата алея, пресечете централния площад, после свийте по третата улица вляво, улица „Маслинови дръвчета“. Лесно ще намерите номер 142 857. Починете си, но щом камбаната удари три пъти продължително, веднага идете на големия площад.

Нахлузвам сандалите, които ми подава Дионис. После, загърнат в безупречно бялата тога, минавам през внушителната порта на Олимпия.

13. ЕНЦИКЛОПЕДИЯ: НЕБЕСНИЯТ ЙЕРУСАЛИМ

Откъс от Апокалипсиса на Йоан: „Отнесе ме духом на голяма и висока планина и ми показа големия град, светия Йерусалим, който слизаше от небето... Имаше големи и високи стени, дванайсет порти, а на тях дванайсет ангели и написани имената на дванайсетте колена на синовете Израилеви...“

„Градът е четвъртит, на дължина е колкото и на широчина...“

„И ще принесат в него славата и честта на народите; и няма да влезе в него нищо нечисто, нито който върши гнусотии и казва лъжи...“

Едмон Уелс,

Енциклопедия на относителното
и абсолютното знание, том V

14. ГРАДЪТ НА БЛАЖЕНИТЕ

Пред възхитения ми поглед блясва Градът на боговете. През града, сред шпалир от кипариси, минава широк път, подобен на светла бразда. Тръгвам по централната алея на Олимпия. От двете страни хълмовете и долините са осеяни с монументални сгради, вероятно издигнати от титани. Преплетени реки с дървени мостове над тях водят до езера, покрити с морави лилии. По стръмните склонове на юг има широки терасовидни водни басейни, от които стърчат бамбук, тръстика и палми. Като че ли някакъв пиан архитект е начертал града, докато бълнува: тераси на различни нива, скрити зад високи стени.

Алеите, улиците и уличките са залети от пъстра тълпа. Някои младежи и девойки са облечени като мен, в бели тоги – вероятно са богове чираци. Никой не ми обръща внимание. Млада жена в жълта тога разхожда куче с три глави на текел, нещо като миницербер. Има също кентаври, сатири и херувими. Някои са „мъжки“, други – „женски“. Срецам пеперуди с външност на момчета и дори кентаври, които крият изпъкналите си гърди под дълги гривести коси.

Пътюм откривам нови места. Пазари, където хора и чудовища разговарят със знаци, малки белокаменни къщи с покриви от червени керемиди и коринтски колони, изваяни балюстради, фонтани с каменни тритони, от които блика вода с медни отблясъци. Прохладният въздух ухае на цветен прашец и прясно окосена трева. Различавам поля с житни класове, а до тях – зеленчукови градини. Няколко нехимерни тревопасни – кози, овце, крави, прилични на земните – пасат, равнодушни към величествената гледка.

Зад боровете се виждат и други вили, всичките на един етаж. В края на алеята излизам на широк кръгов площад, с езерце по средата, в което на малък остров расте вековно дърво. Отблизо виждам, че е ябълка. Дали не е онази от градината на Еден, дървото на познанието, заради което Адам и Ева били прогонени от Рая? Хилядолетията са набраздили кората му, корените му, подаващи се на повърхността на странния остров, се вият около скалите. Клоните се губят в небето и закриват езерцето около острова и дори ниската стена край него. Целият централен площад се намира под сянката му.

Отново си спомням откъси от Апокалипсиса на Йоан: „Посред главната му улица и от двете страни на реката стои Дървото на живота... листата на дървото служат за изцеление на народите.“

От централния площад тръгват четири широки перпендикулярни алеи. Пътни табели сочат ШАНЗ-ЕЛИЗЕ на изток, АМФИТЕАТЪР И МЕГАРОН на север и ПЛАЖ на запад. За южната посока няма табела.

Усещам свеж дъх във врата си. Обръщам се и виждам рижото момиче херувим, което ме гледа закачливо.

– Какво искаш? Как се казваш?

Химерата киха и аз ѝ подавам края на тогата, за да си избърше нослето.

– Добре, щом не искаш да ми говориш, за мен ще си... мушичка.

Мушичката размахва крила, ядосана, че ѝ се подигравам. Изплезва тънкия си език на пеперуда, прави физиономии и върти очи. Аз я имитирам, изплезвам се и продължавам по пътя си, без повече да ѝ обръщам внимание.

Забелязвам, че всички алеи са прави, а всички улици са дъговидни и се вият около централния площад. Пред къщите се простират градини с непознати за мен дървета, чиито цветове приличат на орхидеи, а ароматът им напомня сантал и карамфил. На улица „Маслинови дръвчета“ № 142 857 виждам бяла вила с червени керемиди, засенчена от кипариси. Няма ограда, нито стена. Алея с чакъл води до врата без ключалка. Правя знак на следващото ме момиче херувим, че това е домът ми и искам да остана сам. Тръшвам вратата под носа ѝ, без да ме е грижа за намусената ѝ физиономия.

Установявам, че вратата се затваря отвътре с дървено резе, и облекчено въздъхвам. Обзема ме задоволство при мисълта, че тук никой няма да ме безпокои. Това отдавна не ми се беше случвало. „У дома“. Оглеждам се. В средата на голяма стая, която служи за гостна, има червен диван и ниска масичка от черно дърво. На бялата стена е окачен телевизор с плосък екран. Отстрани има библиотека, а книгите са с бели, чисто празни страници.

Телевизор без дистанционно. Книги без текст. Престъпление без разследване.

Вдясно от библиотеката има стол и бюро с множество чекмеджета. Върху него стои мастилница с перо. Дали аз трябва да изпиша празните книги? В крайна сметка преживяванията ми заслужават да бъдат описани и като всеки друг аз също искам да оставя следа. Но откъде да започна? Защо не от самото начало? – нашепва ми моят литературен глас. Би било логично. Значи от „началото“. Сядам зад бюрото и започвам да пиша.

Отначало... Имам ли правото да разкажа всичко? Дори сега, след толкова време, ми трудно е да повярвам, че аз, Микаел Пенсон, съм част от такава невероятна епопея и...

Перото ми увисна във въздуха. Аз не бях единствено Микаел Пенсон. В Рая открих, че като човек съм живял стотици животи в продължение на три милиона години. Бях ловец, селянин, домакиня, занаятчия, просяк. Бях мъж, бях и жена. Познах охолство и мизерия, благополучие и болест, власт и робство. Повечето ми животи бяха съвсем обикновени... Все пак имах и десетини интересни карми. Пристрастена към астрономията одалиска в египетски сарай, лечител друид в Броселиандовия лес, войник с гайда в Саксонска Англия, изкүсен с меча самурай в Имперска Япония, танцьорка на канкан с безброй любовници в Париж през 1830 г., лекар – основоположник на хирургичната асептика, в Санкт Петербург през царската епоха...

Повечето от тези изключителни животи завършиха зле. След едно клане отвратеният от събратята си друид предпочете да се самоубие. Танцьорката също сложи край на живота си заради несподелена любов. Руският лекар почина от туберкулоза. Но от грешка на грешка, аз напредвах в развитието си.

В последния си живот бях Микаел Пенсон и днес съм в неговия облик. Тогава се сприятелих с Раул Разорбак, който ме въввлече в странно приключение. И двамата бяхме учени и обединихме познанията си – аз в медицината, той в биологията – за да извършим експеримент, който

съчетаваше науката и духовността: пътуване извън тялото, в търсене на континента на мъртвите. Нарекохме го „танатонавтика“ – от гръцкото „танатос“, смърт, и „навгис“, моряк, изследовател.

Заедно ние, танатонавтите, построихме танатодроми, откъдето да излитаме. Търпеливо усвоихме техниките на отделяне душата от тялото и излитането ѝ от Земята. Воювахме, за да достигнем първи Рая, преди духовниците от утвърдените религии. Една по една прекосихме седемте порти на континента на мъртвите, като навлизахме решително във всяка нова, все още неизвестна територия. Да си танатонавт, означаваше да си пионер, но и да се излагаш на многобройни опасности. Постепенно извадих наяве хилядолетните тайни, достъпни единствено за посветените. Казах много повече, отколкото човечеството бе готово да чуе.

Един самолет се разби в гостната ми и сложи край на живота ми като Микаел Пенсон и на този на моите близки. Така ме призоваха на небето.

Горе претеглиха всичкото добро и зло, което съм вършил като Микаел Пенсон, под последната си човешка дрипа. За щастие на процеса имах изключителен адвокат: самият Емил Зола, писателят, моят ангел-хранител. Благодарение на него се избавих от неприятности и мислех, че завинаги съм се отървал от задължението да се прераждам като смъртен.

Превърнах се в чист дух, ангел, и като такъв отговарях за трима души, на които трябваше да помогна да излязат от цикъла на прераждане. Спомням си моите трима „клиенти“: Игор Чехов, руски войник; Венера Шеридан, американска актриса и манекенка; Жак Немрод, френски писател.

Но на хората не е лесно да се помогне. Едмон Уелс, моят наставник в областта на ангелизма, обичаше да казва: „Вместо да си изградят щастие, те се мъчат да намалят нещастията си.“ Той ме научи как да въздействам върху хората с помощта на петте лоста: сънищата, предчувствията, знаците, медиумите и котките. Така успях да спася един от клиентите си, Жак Немрод, и му предложих да излезе, ако желае, от цикъла на преражданията. Самият аз получих разрешение да напусна империята на ангелите и да премина на по-горно ниво.

А ето ме сега в... Еден. Първо бях смъртен, после ангел. Какъв ще стана сега? Бог чирак – бе казал Дионис.

Оставям перото в мастилницата и ставам, за да доразгледам вилата. Вдясно от гостната откривам спалня с просторно легло с балдахин. В гардероба са ми оставили двадесетина съвсем еднакви бели туники и тоги. Към спалнята има баня, цялата в мрамор, с тоалетна чиния, вана и мивка с позлатени кранове. От флакон със сив пращец се разнася аромат на лавандула. Пускам водата и пяната се издига като каймак. Събличам се и с наслада се потапям във ваната. Затварям очи и се заслушвам в сърцето си, което казва...

sample content of ???, ????????? (???????? ?? ?????????, ????? 1)

- [click Emancipatory Movements in Composition: The Rhetoric of Possibility book](#)
- [read La buena cocina vegetariana for free](#)
- [The Mystery of Edwin Drood \(Penguin Classics\) here](#)
- [read online After the Zap](#)

- <http://academialanguagebar.com/?ebooks/Emancipatory-Movements-in-Composition--The-Rhetoric-of-Possibility.pdf>
- <http://paulczajak.com/?library/La-buena-cocina-vegetariana.pdf>
- <http://www.1973vision.com/?library/The-Mystery-of-Edwin-Drood--Penguin-Classics-.pdf>
- <http://econtact.webschaefer.com/?books/Fire-Season--Field-Notes-from-a-Wilderness-Lookout.pdf>